

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE VEREENIGING VAN VETPLANTENVERZAMELAARS

OPGERICHT 16 JUNI 1919 - GOEDGEKEURD BIJ KONINKL. BESLUIT VAN 15 SEPT. 1927

<p>Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan G. D. DUURSMA, Achter de Hoven 114 bis, LEEWARDEN.</p>	<p>Redactie: G. D. DUURSMA. J. M. VAN DEN HOUTEN. Girorekening No. 133550 DEN HAAG</p>	<p>Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat Adres: Mej. J. J. E. v. D. THOORN, Amalia van Solmsstraat 80, DEN HAAG.</p>
<p>Bestuur: CHR. DE RINGH, Voorzitter Hilversum, Nieuweg 73; Mej. J. J. E. v. D. THOORN</p>		
<p>Willems van Outhoornstraat 2; G. D. DUURSMA Leeuwarden Achter de Hoven 114 bis; A. F. H. BUININGH Hoorst Hamersveld waarn. Bestuurslid</p>		

HET GESLACHT APICRA (Willd.) Haw. c. m.
door A. J. A. Uijtewaal.

(Vervolg.)

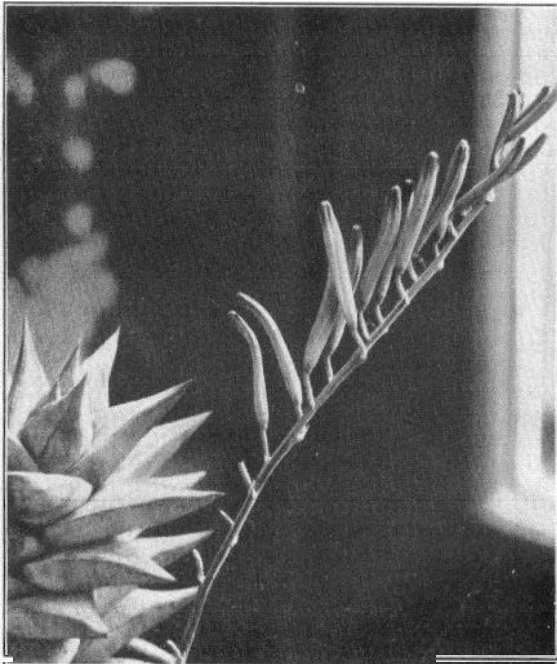
V APICRA spiralis (L.) Bak.

Over deze, oorspronkelijk door Linnaeus beschreven soort, is heel wat te doen geweest; te veel om er hier nader op in te gaan. Een zoo gemakkelijk te geven naam aan planten met duidelijk gedraaiden bladerstand, deed verwarring ontstaan. Een werkelijk kenmerk, n.l. de ruwe oppervlakte van de bloem, wat een bijzonder verschijnsel is, heeft Linnaeus in zijn beschrijving reeds duidelijk vastgesteld. Hoewel we vaak planten onder de benaming spiralis in collecties tegenkomen *is Ap. spiralis* vrij zeldzaam. Na jaren lang vergeefs zoeken, zag ik voor het eerst een exemplaar in den Hortus te Groningen. Hoewel de plant niet bloeide, was ik toch overtuigd de echte spiralis voor me te hebben. Een ander kenmerk van deze soort is, dat de ongevlekte blaadjes alle opgericht staan, hetgeen bij Apicra's zoo goed als nooit voorkomt. De blaadjes zijn bij deze plant ongeveer dakpansgewijs om den stam gerangschikt, hetgeen Hawthaar den naam *imbricata* *) deed geven, De plant op bijgaande afbeelding vertoont een duidelijk vijfrijige spiraalvormige rangschikking, waardoor ons de benaming *spiralis* van Linnaeus aannemelijker lijkt dan den naam, dien Hawth

*) Imbrex is het Latijnsche woord voor een concave dakpan, waarin het regenwater werd afgeleid. Imbricatus beteekent dakpansgewijs.

gaf. Ook deze plant zag ik voor een echte *Ap. spiralis* L aan, hetgeen Dr. v. P o e l l n i t z, die mij zeer vriendelijk eenzelfde plant toezond, bevestigde. We mogen dus aannemen, dat ook van deze soort naar alle waarschijnlijkheid verschillende vormen bestaan, n.l. met spiraalvormig tot dakpansgewijs of velerzijds geplaatste bladeren. Mogelijk is de laatste vorm een cultuurvorm, waarvan de blaadjes tevens wat grooter en wat meer langgerekt zijn,

Het is wel interessant hier de bewoordingen van H a w o r t h uit diens Synopsis aan te halen: „Indertijd, toen mijn Aloë's in Tran-

Apicra rubriflora $\pm \frac{2}{3}$ ware grootte.

Foto A. J. A. Uitewaal.

sactions Linnean Society 1804 werden bekend gemaakt, had ik de zeldzame bloem van deze soort nog niet gezien, die zeker den naam *rugiflora* verdiend zou hebben, omdat ze de eenige van deze groep is, die een ruwharige bloem voortbrengt. *Spiralis* is een onverdiende naam voor een plant, die niets spiraligs aan zich heeft en die toch door L i n n é zoo benaamd schijnt te zijn, die haar echter zeer waarschijnlijk met een andere, die spiraalvormig geweest zal zijn, verward schijnt te hebben."

Niettemin was de plant, waarover *H a w o r t h* schreef, zonder twijfel met die van *L i n n é* identiek, hoewel de rangschikking der blaadjes anders was. Het is de laatste jaren bij vergelijking van meer plantenmateriaal gebleken, dat de rangschikking der blaadjes Bij verschillende exemplaren van dezelfde soort ongelijk kan zijn.

Beschrijving: Planten stamvormend 10-20 cm. hoog, 2.5-3.5 c.m. ϕ grijs- tot blauwgroen; blaadjes dicht opeen, spiraalvormig tot dakpansgewijs geplaatst, alle eenigszins opgericht, glad, ongevekt, ei- tot lancetvormig driehoekig, met korte stekende spits, tot 3 c.m. lang, ruim 1.5 cm. breed en $1/2$ c.m. dik (Importen 2-2.5 c.m. lang en tot $1\frac{1}{2}$ c.m. breed). Bovenzijde jonge blaadjes iets concaaf, oude vlak tot lichtelijk convex: onderzijde convex en naar de punt scheef gekield. Randen en kiel zeer fijn, bijna onzichtbaar gekerfd. Opmerkelijk is de bloem. Is deze bij bijna **alle** soorten glad, hier is het zeshoekige perigonium bezet met witte sponsachtige knobbeltjes en aan de kanten fijn gekarteld, ruw.

Tot mijn spijt, zag ik nog nooit een bloeiende spiralis; ik had haar anders zeker hierbij afgebeeld. Het is blijkbaar. een moeilijk bloeiende soort, Ik observeer reeds een paar jaar eenige planten, doch nog geen enkele heeft gebloeid,

Een eenigszins gelijke bloem, trof ik aan bij ***Ap. pentagona var. torulosa*** (zie Succ. Nov. 36, blz. 170) waarbij het perigonium eveneens met sponsachtige knobbeltjes is bezet, maar dat overigens geheel glad is en dus niet. ruw aanvoelt.

VI. *Ap. pentagona* (Willd) Haw.

Zie Succulenta Juni, Juli en voornamelijk de aflevering Nov. 1936, welke een noodzakelijke correctie en een indeeling van deze soort en variëteiten. bevat.

VII. *Ap. congesta* (Sälm) Bak.

Deze soort gelijkt in habitus zóó sterk op ***Ap. delfoidea*** (Hook, f.) Bak. en vooral op de variëteit (vorm?) ***turgida***, dat het moeilijk valt, bijzondere kenmerken te noemen; waardoor ze zich daarvan onderscheidt. ***Ap. congesta*** is, volgens *B a k e r* in doorsnede ongeveer 1 c.m. grooter en de vorm der blaadjes is wat minder streng driehoekig, doch eerder eivormig-driehoekig.

Korte omschrijving: Stamvormend, ongeveer 7.5 c.m. in ϕ ; blaadjes +/- 3.5 c.m. lang en hoogstens $2\frac{1}{2}$ c.m. breed; dicht opeen, bijna horizontaal afstaand, spiraalvormig vijfrijig tot bijna veerzijdig geplaatst, gestrekt, glad, wat glanzend, m. o. m. eivormig

driehoekig. Bovenzijde vlak, onderzijde convex: kiel fijn gekerfd, randen fijn dubbel gekerfd.

Prins S a 1 m - D y c k beschreef haar naar een plant, omstreeks 1843 gekweekt in den Berlijnschen Hortus en zag haar eerst voor een robustere variëteit van *Ap. foliolosa* aan, Waren *Ap. deltoidea* en variëteiten toen reeds aan S a 1 m - D y c k bekend geweest, ik twijfel er bijna niet aan, of hij zou ze eerder daarmee vergeleken hebben, tenzij het toen reeds gebleken zou zijn, dat ze met deze identiek is, Ik ben deze meening geheel toegedaan en kan in *congesta* weinig meer zien, dan een forskeren kweekvorm van *delfoidea*, eventueel de variëteit *turgida*.

Ook de bloem vertoont geen kenmerken, die het rechtvaardigen de plant als een aparte soort te beschouwen. Dit zou overigens toch moeilijkheden opleveren, daar bepaalde bloemkenmerken van de eene soort wel, doch van de andere soort niet nader zijn aangegeven. Planten, die ik hier onder den naam *congesta* geïmporteerd zag, waren stellig met *deltoidea var. turgida* identiek.

VIII. *Ap. deltoidea* (Hook. f.) Bak.

Zie Succulenta Aug. '37.

IX. *Ap. foliolosa* (Willd) Haw.

Zie Succulenta Aug. '37.

X. *Ap. rubriflora* L. Bol.

Hoewel ik de oorspronkelijke beschrijving van deze soort nog steeds mis, bestaat er geen twijfel over de hier afgebeelde plant. De naam *rubriflora* d.w.z. met roode bloem, geeft ons, een prachtig kenmerk, waardoor ze zich van de overige *Apicra*'s onderscheidt. In bloeienden toestand is deze, op zich zelf reeds decoratieve plant, bijzonder mooi. Op het eerste gezicht doet de kleur der bloem ons denken aan een *Gasteria* of *Aloë*, doch de vorm wijst ons op *Apicra*. Op de foto is de bloemstengel van de plant afgesneden en er naast geplaatst.

Bloeiwijze: Bloemstengel bijna 55 cm. lang, bloemtros aarvormig, bloem \approx 5 m.m. lang gesteeld, bract. half zoo lang, perigonium bijzonder lang n.l. 2.5 c.m. donker oranje-rood bij het uitbloeien tot geelachtig rood verkleurend. Het is vooral opmerkelijk, dat bij al de planten, die ik heb waargenomen de 3 tot 4 m.m. lange aan den rand gegolfde bloemdekklipjes, in afwijking van de andere soorten, niet stervormig afstaan. Meeldraden 6, iets korter dan het bloemdek; de stamper weer iets korter, vruchtbeginsel klein. De maten

van de bloemen hebben betrekkelijk weinig waarde, bij jonge planten zijn zij kleiner dan bij oude planten. Ik weet niet, of bij de origineele beschrijving van deze soort op de volgende omstandigheid werd gewezen, De bloempjes, aan verschillende zijden van den bloemstengel geplaatst, richten zich bij alle planten, die ik zag, slechts naar één zijde, n.l. naar het licht, Bij de overige Apicra's richten zich de bloempjes naar alle zijden. Deze eigenaardigheid, gevoegd bij den bijzonderen stand en vorm van de bloemdekklipjes doet bijna een afzonderlijk geslacht vermoeden.

De plant is frisch en stevig van bouw, 15-20 cm, hoog, ongeveer 8 cm. ϕ en mooi blauwgroen gekleurd, De blaadjes zijn dicht opeen en spiraalvormig geplaatst in vijf duidelijk te herkennen rijen. Ze zijn zeer stijf, heel fijn rimpelig, doch voelen niettemin glad aan, in tegenstelling met sommige Haworthia's, die een soortgelijk bladoppervlak bezitten, maar ruw aanvoelen, ze zijn m.o.m. eivormig driehoekig en eindigen in een korten, bij oude bladen bruin gekleurden, stekenden spits; zij zijn 4 c.m. lang, 2.5 c.m. breed en 12 m.m. dik. De bovenzijde is lichtelijk convex, de onderzijde sterk convex en scheef gekield; randen en kiel zijn fijn, ruw gekarteld. Verscheidene exemplaren van deze bijzondere Apicra werden enkele jaren geleden door de firma M a n t e 1 geïmporteerd, waarna ze ongetwijfeld naar verschillende liefhebberscollecties hun weg zullen hebben gevonden.

Obs. Flores omnes 'quasi secundi ad solem versi.

XI Ap. egregia v. Poeln. (syn. bicarinata Haw?)

Zie Succulenta Dec. '38.

Dr. v o n P o e 11 n i t z, Oberlodla was zoo vriendelijk mij te doen weten, dat binnenkort een nieuwe Apicrasoort zal worden gepubliceerd, n.l.:

Ap. Jacobseniana v. Poelln. spéc. nov.

Stammetjes 5.5-6.5 c.m. ϕ Blaadjes berijpt, horizontaal afstaand, geplaatst in 5 rechte rijen, eivormig, eenigszins plotseling toegespitst, 2.5-3.5 c.m. lang en 1.5 c.m. breed.

rubriflora; blaadjes spiraalvormig geplaatst, anders gevormd.

deltoidea var. kleinere blaadjes van anderen vorm.

SLEUTEL TOT HET GESLACHT APICRA.

A. PLANTEN m.o.m. BLAUW BERIJPT.

1. planten forsch + 8 c.m. 0, opvallend blauw ; *rubriflora.*
 12 m.m. br.

11. planten slank,, +/- 3 cm.- @, licht-blaauw, blad.. nauwelijks 2 c.m. 1, en *deltoidea* v. *interm.*

B. PLANTEN m.o.m. UITGESPROKEN GROEN.

1. *Blad. onderz. met tub. of papillen:*

A. blad. rond-eivormig, onderz. bolv.-convex; tub. ruw. *aspera.*

B. "deltoid of m.o.m. lancetv.-driehoekig; tub. gladder

o blad. 3~4.5 c.m. lang, m.o.m. lancetv.-driehoekig

1) blad. +/- 12 m.m. breed, tub. jongere blad, duidelijk witter . .

2) " +/- 20 m.m. " , tub. m.o.m. blad kleurig *bullulata.*

00 blad, +/- 2.5 c.m. -lang, m.o.m. eivormig-driehoekig *Skinneri.*

II *B 1 onderz. ongevekt of met enkele slechts weinig verheven vlekjes:*

A, *blad, duidelijk in 5 rechte rijen of 'n weinig gedraaid.*

o. blad. lancetvormig-driehoekig

driehoekig

B. *Blad. opvallend gedraaid 5 rijg, of in 5 niet of nauwelijks te her-*

kennen rijen.

0 perigonium ruw: blaadjes alle m.o.m. opgericht *spiralis.*

00 glad (*pentag.* v. *spir.* iets knobbelig) oudere blaad-

jes m.o.m. horizontaal afstaand.

1) planten 5-7.5 c.m. 0.

a. blad. lancetv.-driehoekig

b. blad. driehoekig (soms mom. eiv.-drieli.)

2) planten +/- 5 c.m. 0 dus heel slank; bladrand iets verdikt *foliolosa.*

pentag. v. spirella.

delt. v. turgida (óók *congesta*).

*) Deze soort wordt nog in enkele variëteiten onderverdeeld; zie SUCC. Nov. '36 blz. 171.

HET LEEKENHOEKJE.

Correspondentie, die op deze rubriek betrekking heeft, zenden aan J. J. E. van den Thoor n, A. van Solmsstraat 80, Den Haag.

NOGMAALS HET VERPOTTEN.

Men heeft mij gevraagd, waarom de meeste liefhebbers hun cactussen in April verpotten, als dit werk even goed of beter in den winter gedaan kan worden. Ik denk, dat men in het voorjaar met meer plezier de kas en de planten een schoonmaakbeurt geeft dan in den winter, om dezelfde reden, waarom we in de lente graag een nieuwen hoed koopen of nieuwe gordijnen voor de ramen hangen.

Men heeft mij ook gevraagd of het noodig is, de planten na het verpotten dezelfde plaats te geven ten opzichte van het licht als voor het verplanten. Men leest wel eens, dat het wenschelijk is of aanbevelenswaardig de planten nooit te draaien en een merkteeken op de potten te maken, om ze altijd op dezelfde wijze terug te kunnen zetten. Deze zorg is overbodig en in sommige gevallen verkeerd. Vele planten groeien naar het licht en komen daardoor scheef e staan.

Bij het verpotten zet men ze weer recht en liefst zóó, dat de plant van den anderen kant belicht wordt. Als men de planten om de een of andere reden van hun plaats heeft genomen, dient het nergens toe, om ze angstvallig weer in denzelfden stánd terug te plaatsen, ook niet als ze reeds knoppen hebben. Probeert u het gerust, ondervinding is de beste leermeesteres.

Het is bekend, dat sommige *Rebutia's*, o.a. *Rebutia minuscula*. knoppen maken aan de achterzijde van de plant, d.w.z. aan den kant, die niet naar het licht is gekeerd, voornamelijk als de plant een tamelijk donkere standplaats heeft. In huis gekweekt, ziet men dit verschijnsel sterker dan' wanneer de plant in een kas staat. Als men een *minuscula* geregeld draait, verschijnen de knoppen aan den geheelen omtrek van de plant. *Minuscula's*, die -voor den handel gekweekt worden, vertoonen altijd een krans van bloemetjes.

Bij het verpotten kieze men niet te groote, doch vooral niet te kleine potten. In die aardige kleine potjes, waarin sommige liefhebbers hun zaailingen planten, Gordt de aarde des zomers veel te snel droog en dor en staan de plantjes armoede te lijden; ook omdat' zulk een kleine hoeveelheid 'aarde', te weinig voedsel bevat. Daarom staan zaailingen en klein& planten beter in een zaaitest of

in een kistje: de aarde blijft daarin langer en gelijkmatiger vochtig en de plantjes hebben meer voedsel tot hun beschikking. Wil men ze toch in potjes zetten, dan mogen deze niet kleiner zijn dan 6 cm. bovenwijdte. Het beste plaatst men een aantal van deze kleine potten in een bak of kistje, gevuld met turfmoalm, welke men gelijkmatig vochtig houdt. Een zaailing of jonge plant, die door uitdrogen in den groei wordt gestoord, komt dit niet gemakkelijk te boven en blijft soms voor altijd kwijnen.

Zijn te kleine potten nadeelig voor de goede ontwikkeling van onze planten, te grootte zijn ook weer niet goed. De langzame groei van succulenten wijst er op, dat de potten niet te groot mogen zijn en bij het verpotten slechts weinig grooter genomen mogen worden. Men lette daarbij meer op het wortelgestel dan op de afmeting van de plant; bij een klein, slecht ontwikkeld wortelgestel neme men desnoods bij het verpotten een kleineren pot dan den vorigen, men moet daarbij zorgen alle oude aarde en afgestorven wortels te verwijderen. Heeft een plant een mooie wortelkluit met gezonde, frische worteltoppen aan den buitenkant, dan kan men deze kluit intact laten en een nieuwen pot nemen, die zooveel grooter is dan den ouden, dat er ruimte genoeg is om de plant voldoende versche aarde te verschaffen. Van één ding moet men bij deze manier van verpotten zeker zijn en dat is, dat de plant niet alleen geen wortelluis heeft, doch ook nooit wortelluis gehad heeft. In het laatste geval kunnen enkele eieren een gelukkige moeder opleveren, die weer voor een groot nakomelingschap verantwoordelijk is. Deze elendige beesten kunnen zich zóó keurig tusschen de wortels verschuilen, dat men ze vaak niet opmerkt. Heeft een plant wortelluis gehad of heeft ze in de nabijheid gestaan van besmette planten, dan moet men bij het verpotten steeds alle oude aarde zorgvuldig verwijderen en de wortels grondig nakijken.

In sommige boeken of tijdschriften op cactusgebied kan men lezen, dat we bij het verpotten uiterst voorzichtig moeten zijn en oppassen, dat we de wortels niet beschadigen. Er zijn daarentegen in het buitenland ook artikelen verschenen, waarin werd aangeraden de wortels tot op tweederde in te korten. Beide methoden lijken een beetje overdreven. Als we een cactus uit den pot nemen en we zien, dat alle wortels volkomen gaaf zijn, dan heeft het geen zin dergelijke wortels in te korten of min of meer moedwillig te beschadigen. Wanneer de oude aardkluit vast tusschen de wortels zit en we willen die verwijderen, dan kunnen we zonder be-

zwaar het wortelgestel in de hand nemen en samenknijpen, waardoor de aarde meestal van zelf weg valt. -Wanneer daarbij de wortels iets beschadigd worden, hindert dit niets, ook niet als men de gewoonte heeft cactussen in den winter te verpotten.

Met de overige succulenten handelen we eenigszins anders. Wanneer we sommige vetplanten uit den pot nemen, zien we, dat het wortelgestel bestaat uit enkele dikke hoofdwortels en een groote hoeveelheid dunne fijne wortels meest dicht tegen den potwand aanliggend. Deze fijne wortels kunnen zonder het minste bezwaar voor het grootste gedeelte worden weggenomen. Als we goed opletten zien we, dat ze voor een groot deel zijn afgestorven en verdroogd. Bij Mesems valt bij aanraking dikwijls een gedeelte van de wortels af, hetgeen er op wijst, dat deze wortels afgestorven zijn. Voor Euphorbia's en Hoodia, Tavaresia en andere Stapelia-achtigen moeten we een uitzondering maken, en de vleezige wortels van deze planten zeer voorzichtig behandelen, want beschadiging kan rotting veroorzaken ook in den zomer.

Ik wil hier nog trachten duidelijk te maken, hoe men Mesems moet verpotten, zooals ik dat van den Heer S w u s t e heb geleerd, De plantjes worden voorzichtig uit de oude aarde te voorschijn gehaald en vol zorg afgeborsteld met een zacht kwastje of borsteltje. Door het borstelen verwijdert men de oude aarde en mogelijke wortelluis of eieren van dat gespuis. De nieuwe aarde moet droog zijn. Men doet een schepje aarde in den pot of zaai-test en maakt deze laag vochtig met een bloemenspuit: daarna doet men er nog een schepje op en bevochtigt ook deze laag, zoolang totdat de pot gevuld is. Dan boort men met een ijzeren voorwerp, een schaar of een grooten spijker een 'flink gat in de vochtige aarde, plaatst het plantje in het gat, dat daarna met droge aarde zorgzaam wordt gevuld, De aarde is wel vochtig, maar toch vrij droog, waar ze met de wortels van de pas verpotte plantjes in aanraking komt. Op deze wijze kan men kleine planten of zaailingen keurig rangschikken. Bij heele teere planten maakt men het bakje met gaten enkele dagen van te voren klaar, omdat de aarde niet te vochtig mag zijn.

UIT DE PRAKTIJK.

Meermalen werd reeds in Succulenta aangeraden de aarde voor het verpotten te verhitten. Hierdoor worden ongedierte, vele schimmels of zwammen en verschillende onkruidzaden 'gedood,

Men leest wel eens, dat de aarde gesteriliseerd moet worden of gegloeid. Het eerste is met eenvoudige hulpmiddelen niet uit te voeren: het tweede is teer verkeerd, want het maakt de aarde dood en dor. Voldoende is het, de aarde, zoo nu en dan roerend, te verhitten, totdat de rug van de hand de temperatuur nog juist verdragen kan, dat is bij ± 50 gr. C. Verricht dit werk op een petroleumstel buiten onder een afdak of in een schuurtje of anders, als u alleen thuis bent. Het veroorzaakt nl. een zeer onaangename geur, waardoor u kans loopt ongenoegen met uw huisgenooten te krijgen.

AAN ONS SCHEIDEND BESTUURSLID

J. M. VAN DEN HOUTEN.

Toen in de Algemeene Vergadering d.d. 28 Januari j.l. de inhoud van Uw schrijven d.d. 25 Januari, Uwe mededeeling bevattende, dat U niet langer als bestuurslid en redacteur van onze vereeniging wenschte op te treden, bekend gemaakt werd, was er eenige beroering merkbaar.

Door Uwe afwezigheid in deze vergadering hebt U ons de gelegenheid ontnomen om U tot andere gedachten te brengen en om afscheid van U te nemen, reden waarom ik mij, en ik vertrouw dit namens alle leden te mogen doen, op deze wijze tot U wend.

Nauw is Uw naam steeds aan onze vereeniging verbonden

weest, hij stond reeds op de eerste ledenlijst, die in December 1919 verscheen, vermeld, In April 1920 zag het eerste artikel van Uw hand het licht, terwijl in Juli van hetzelfde jaar Uwe candidaatstelling voor het penningmeesterschap volgde. Deze functie hebt U bekleed van Augustus 1920 tot Februari 1931.

In deze periode hebt U veel voor onze liefhebberij gedaan, hiervan getuigen de vele belangwekkende artikelen in ons maandblad. In Juli 1926 plaatste U in ons maandblad een oproep om lantaarnplaatjes, om door vertooning dezer plaatjes de liefhebberij aan te wakkeren. Helaas is het jaar 1926 voor U niet het aangenaamste jaar geweest. In November werd onze vereeniging in opspraak gebracht en dreigde ten onder te gaan, doch door Uw doortastend optreden hebt U de vereeniging voor haar ondergang behoed, waarvoor wij U zeer veel dank verschuldigd zijn.

In 1931 werd door U het mede-redacteurschap aanvaard, doch toen ontbrak U reeds de noodige vrije tijd om U er geheel aan te wijden.

Mijn persoonlijk contact met U. dateerende van 1927, **is** steeds, van vriendschappelijken aard geweest. Altijd heb ik U bereid gevonden om aan het einde van de Algemeene Vergadering een causerie of eene boekbespreking te houden, dan waart U in Uw element, Jammerlijk is de laatste jaren voor een dergelijke causerie geen gelegenheid meer geweest, omdat deze vergaderingen veel gelijkenis hebben gehad met die van eene vakvereeniging.

Ik neem, namens alle leden, van U, in Uwe hoedanigheid als bestuurslid, afscheid, onder dankbetuiging voor alles, wat U in het belang van onze vereeniging gedaan hebt, doch ik ben ervan overtuigd, dat het bestuur, als het een beroep op U doet, niet aan doovemansdeur zal kloppen.

Waar dagelijksche plichten roepen moet de liefhebberij wijken.

CHR.. DE RINGH,

Hilversum, 18 Februari 1939.

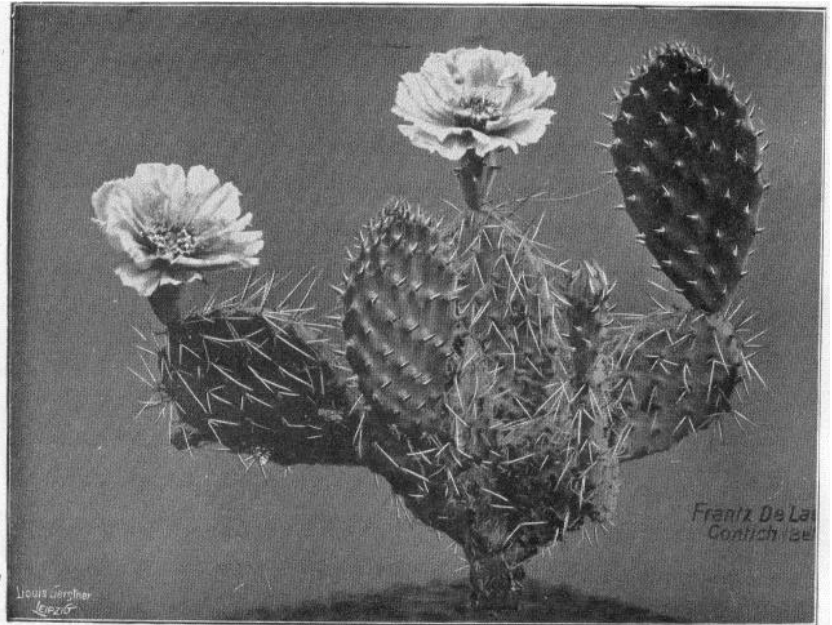
Voorzitter.

EEN WINTERHARDE CACTUS.

(*Opuntia phaeacantha* Eng.)

Deze *Opuntia* werd in 1849 uit Arizona en Texas ingevoerd, en wordt tot de winterharde soorten gerekend. Dit wil echter niet zeggen, dat zij tegen de wisselvalligheden van ons klimaat bestand is.

Maar in een onverwarmd kasje of in een broeibak, waar de aarde droog blijft, kan men haar 's winters wel goed houden. En dan verschijnen de mooie gele, in het midden iets oranjekleurige bloemen tamelijk dankbaar. Naar onze meening behooren soortgelijke geheel of ten deele winterharde cactussen, evenals vroeger, ook nu

Opuntia phaeacantha Eng.

(Foto De Laet.)

weer gekweekt te worden. 's Zomers kan men ze buiten zetten, b.v. op een rotspartij, terwijl zij 's winters, als de andere cactussen in veiligheid moeten worden gebracht, een prachtig materiaal vormen om de anders ledig staande „zomerkasjes” een fleurig aanzien te geven.

G. D. D.

INHOUD: Het geslacht *Apricra*. — Het Leekenhoekje. — Aan ons scheidend bestuurslid J. M. van den Houten. — Een winterharde cactus.